

Sygn. akt IIK 765/10

2Ds 379/10 (PR Ż.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11.02.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant: Aleksandra Hormańska

przy udziale asesora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Łukasza Chrapek

po rozpoznaniu w dniach 17.03.2011r., 18.04.2011r., 19.05.2011r., 15.06.2011r., 28.03.2012r., 20.04.2012r., 28.05.2012r., 28.06.2012r., 06.09.2012r., 04.10.2012r., 28.11.2012r., 14.01.2013r., 11.02.2013r., sprawy karnej

przeciwko

D. S., s. S. i B. z d. S.,

ur. (...) w S.

oskarżonemu o to, że:

1. w okresie od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. we W. i w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1) udzielił pomocy I. L. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko R. C. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko R. C. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

2. w okresie od dnia 24 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. w B. i L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1) i K. P. (1) udzielił pomocy L. G. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko K. A. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko K. A. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

3. w okresie od dnia 24 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. w B. i L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1) i K. P. (1) udzielił pomocy H. G. w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko M. S. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko M. S. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

4. w okresie od dnia 06 marca 2010r. do dnia 09 marca 2010r. we W. i w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1) i K. P. (1) udzielił pomocy M. G. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko A. P. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko A. P. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

G. P. (1), s. A. i A. z d. B.,

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że:

5. w okresie od dnia 22 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. we W. i w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. udzielił pomocy I. L. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko R. C. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko R. C. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

6. w okresie od dnia 24 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. w B. i L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i K. P. (1) udzielił pomocy L. G. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko K. A. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko K. A. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

7. w okresie od dnia 24 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. w B. i L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i K. P. (1) udzielił pomocy H. G. w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko M. S. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko M. S. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

8. w okresie od dnia 06 marca 2010r. do dnia 09 marca 2010r. we W. i w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i K. P. (1) udzielił pomocy M. G. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko A. P. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko A. P. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

K. P. (1), c. J. i E. z d. O.,

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że:

9. w okresie od dnia 24 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. w B. i L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i G. P. (1) udzieliła pomocy L. G. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko K. A. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko K. A. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

10. w okresie od dnia 24 lutego 2010r. do dnia 27 lutego 2010r. w B. i L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i G. P. (1) udzieliła pomocy H. G. w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko M. S. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko M. S. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

11. w okresie od dnia 06 marca 2010r. do dnia 09 marca 2010r. we W. i w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i G. P. (1) udzieliła pomocy M. G. (1) w bezprawnym przekroczeniu granicy państwowej z Polski do Niemiec, polegającej na przekazaniu oryginalnego polskiego dowodu osobistego serii (...) wystawionego na nazwisko A. P. (1), w celu posłużenia się nim podczas kontroli, biletu autokarowego o nr (...) na nazwisko A. P. (1), dostarczenie środka przewozu oraz udzielenie informacji dotyczącej odjazdu autokaru do L., a tym samym ułatwienie cudzoziemcowi popełnienia czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk;

I. uznaje oskarżonego D. S. winnym popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 1 – 4 części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw określonych w art. 91 § 1 kk, tj. występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego G. P. (1) winnym popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 5 – 8 części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw określonych w art. 91 § 1 kk, tj. występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżoną K. P. (1) winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt 9 – 11 części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż dopuściła się ich w ramach ciągu przestępstw określonych w art. 91 § 1 kk, tj. występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk zawiesza wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonych D. S. i G. P. (1) na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata, zaś wobec K. P. (1) okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

V. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonym D. S. karę grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 10 (dziesięciu) złotych, zaś G. P. (1) w

wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania w wysokości 1/3 od każdego z nich, zaś na podstawie art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza im opłaty.

Uzasadnienie.

I. L. (1), obywatel Ukrainy, przyjechał do W. w dniu 22 lutego 2010 roku z L., skąd następnie miał udać się do L.. Na dworcu (...) czekał na niego zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami mężczyzna o imieniu A., który posiadał jego zdjęcie. A. zabrał go do podwrocławskiego hotelu, gdzie wręczył mu kserokopię dowodu osobistego wystawionego na nazwisko R. C. (1), aby mógł się nauczyć jego danych. A. wręczył mu również polską kartę telefoniczną SIM i kazał czekać na telefon. W dniu 27 lutego 2010 roku A. przyjechał do hotelu i zabrał I. L. do L.. W międzyczasie wręczył mu oryginalny dowód osobisty na nazwisko R. C. (1) oraz bilet autobusowy. Powiadomił go również, iż z L., tym samym autobusem, pojedzie mężczyzna o imieniu K., który dowiezie go do L. i tam odbierze od niego kwotę 2500 euro za udzielenie pomocy w przekroczeniu granicy i dostarczenie stosownych dokumentów. W L. A. poznał I. L. z K., który wziął od niego bilet autobusowy i przy wsiadaniu do autokaru okazał go kierowcy, po czym obaj mężczyźni zajęli miejsca w autobusie. Około godziny 21.30 w pobliżu przejścia granicznego w O., autokar został zatrzymany do kontroli przez Straż Graniczną. W trakcie kontroli funkcjonariusze Straży Granicznej ujawnili, iż I. L. (1) posługuje się nie swoim dowodem osobistym w związku, z czym został zatrzymany, w związku z nielegalną próbą przekroczenia granicy z RP do Niemiec. W trakcie przesłuchania I. L. (1) przedstawiono tablice poglądowe z wizerunkami mężczyzn, na których rozpoznał on A. i K.. A. okazał się D. S. zaś K. – G. P. (1).

Dowód: zeznania świadka I. L. k. 439, 11-14;

tablica poglądowa k.16 i 18.

W dniu 31 stycznia 2010 roku do Polski przyjechało małżeństwo ukraińskie L. G. (1) i H. G. (1) celem podjęcia pracy zarobkowej. Początkowo małżonkowie pracowali w pobliżu miejscowości T., lecz z uwagi na ciężkie warunki pracy i złe warunki pobytowe postanowili udać się do pracy na terenie Wielkiej Brytanii. H. G. (1) od znajomego z Ukrainy posiadał numer telefonu do mężczyzny o imieniu A., który mógł mu pomóc w przekroczeniu granicy. Po rozmowie z żoną skontaktował się z A., który poinformował ich, że pomoże im przedostać się za granicę jak zdobędzie odpowiednie dokumenty. W tym celu kazał przesłać na adres e-mail ich zdjęcia. Mężczyźni ustalili również, iż za dokumenty i dowiezieni ich do L. małżeństwo zapłaci po 2500 euro od osoby oraz po 200 euro od osoby kurierowi za opiekę w trakcie podróży. Kilka dni później A. skontaktował się telefonicznie z H. G. i powiedział, żeby przyjechali 24 lutego 2010 roku do B.. W B. odebrał ich na dworcu PKP, a następnie zawiózł ich do hotelu czerwonym V. (...), kierowanym przez kobietę o blond włosach, spiętych w kuca w okularach leczniczych. W dniu 27 lutego 2010 roku przyjechał ponownie po nich tym samym samochodem, kierowanym przez tą sama kobietę, i zawiózł ich do L.. Tam wręczył im kartki z danymi osobowymi, których mieli się nauczyć, a następnie kazał udać się im na spacer po L. i czekać na telefon. W godzinach popołudniowych zadzwonił do nich i umówił się pod kościołem. Tam przedstawił im kuriera i wspólnie udali się do samochodu gdzie w obecności kierującej kobiety wręczył im polskie dowody osobiste wystawione na nazwisko K. A. (1) i M. S. (1). Następnie udali się wspólnie do autobusu. A. pomógł im włożyć bagaże, a następnie przekazał kierowcy bilety. Małżonkowie zajęli miejsca w autobusie. Siedział tam już kurier i I. L. (1). W trakcie kontroli drogowej, Straż Graniczna ujawniła, iż L. G. (1) i H. G. (1) posługują się nie swoimi dowodami osobistymi i nielegalnie próbują przekroczyć granicę RP. W trakcie przesłuchania rozpozнали oni na tablicy poglądowej mężczyznę, który przedstawiał się, jako A., a okazał się nim D. S., rozpozнали również kobietę, która kierowała samochodem, a była nią K. P. (1). H. G. (1) rozpoznał również kuriera, którym okazał się G. P. (1).

Dowód: zeznania świadka L. G. k. 439, 62-65;

zeznania świadka H. G. k. 439, 73-76;

zeznania świadka L. A. k. 266, 111-112;

wyjaśnienia oskarżonego G. P. k. 265, 170-172, 345;

wyjaśnienia oskarżonej K. P. k. 265, 180-182, 400v;

tablice poglądowe k. 67, 69, 71, 78, 80, 82.

Obywatelka Ukrainy M. G. postanowiła wyjechać do pracy do L.. W tym celu skontaktowała się ze swoją rodaczką, od której za pośrednictwem jej męża, obywatela Polski, otrzymał numer telefonu do mężczyzny mogącego pomóc w zdobyciu dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy. M. G. skontaktował się telefonicznie ze wskazanym mężczyzną, po czym miała dokonać wpłaty 150 euro na konto, którego właścicielem był G. P. (1) oraz przesłać drogą e-mail swoje zdjęcie. W dniu 5 marca 2010 roku M. G. przyjechała do W. skąd następnie udała się do W. gdzie miał na nią czekać mężczyzna, z którym się kontaktowała telefonicznie. W dniu 6 marca 2010 roku będąc we W. zadzwoniła do tego mężczyzny, informując go, iż jest już na dworcu. Po kilku minutach przyjechał po nią wraz z kobietą, którą przedstawił, jako swoją żonę o imieniu O.. Razem udali się następnie pociągiem do L., gdzie mężczyzna zażądał 1000 euro na dokumenty. Wspólnie udali się czerwonym samochodem, kierowanym przez O., w bliżej nieustalone miejsce na terenie L., gdzie mężczyzna wyszedł z samochodu. Po kilku minutach wrócił z inną kobietą, która wręczyła mężczyźnie dowód osobisty na nazwisko A. P. (1). M. G. została następnie odwieziona do hotelu gdzie miała oczekiwać na wyjazd. Mężczyzna zażądał kolejnego 1000 euro, a po otrzymaniu pieniędzy przekazał jej dowód osobisty. Następnego dnia przyjechał do hotelu i wziął od niej dowód osobisty w celu wykupienia biletu do L.. Po zakupieniu biletu oddał go jej wraz z dowodem i poinformował, iż zgłosi się po nią inny mężczyzna, który zawiezie ją na dworzec autobusowy i będzie się nią opiekował w czasie podróży. W dniu 9 marca 2010 roku do hotelu zgłosił się mężczyzna, który zabrał ją na dworzec (...) i pomógł wsiąść do autobusu. Przekazał on również kierowcy bilet podróży. W trakcie kontroli drogowej dokonanej przez Straż Graniczną, funkcjonariusze ujawnili, iż M. G. posługuje się nie swoim dowodem osobistym i próbuje nielegalnie przekroczyć granicę RP. W trakcie przesłuchania zatrzymanej cudzoziemki na okazanych jej tablicach poglądowych rozpoznała ona mężczyznę, któremu wręczyła pieniądze i od którego otrzymała polski dowód osobisty. Mężczyzną, tym okazał się D. S.. Wskazał ona również jego rzekomą żonę, o imieniu O., którą okazał się K. P. (1), oraz mężczyznę, który pomagał jej wsiąść do autobusu i przekazał bilet kierowcy. Był nim G. P. (1).

Dowód: zeznania świadka M. G. k. 439, 132-134;

zeznania świadka W. A. k. 266, 122-123;

wyjaśnienia oskarżonej K. P. k. 265, 180-182, 400v;

tablice poglądowe k. 135-137.

A. P. (1), M. S. (1), R. C. (1) oraz K. A. (1) utracili swoje dowody osobiste w bliżej nieustalonych okolicznościach. O ich kradzieży bądź zagubieniu informowali stosowne instytucje.

Dowód: zeznania świadka A. P. akta sprawy VIII Ko 70/11;

zeznania świadka M. S. akta sprawy VIII Ko 565/11;

zeznania świadka R. C. k. 266;

zeznania świadka K. A. k. 344, 86-87.

D. S. oraz G. P. (1) byli uprzednio wielokrotnie karani, natomiast K. P. (1) nie była karana za przestępstwa. L. G. (3), I. L. (1), M. G. oraz H. G. (1) zostali wydaleny z terytorium RP.

Dowód: karty karne k. 160, 162-163, 165-167.

Oskarżony D. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W swoich wyjaśnieniach zaprzeczył temu, iż kiedykolwiek udzielał pomocy cudzoziemcom w nielegalnym przekroczeniu granicy RP. Potwierdził natomiast fakt kontaktu z ukraińskim małżeństwem G.. Jednakże i w tym przypadku, próbował ograniczyć swoją rolę do towarzyszenia K. P. (1), w ich przewiezieniu z B. do L., na prośbę J. K..

Przedstawiona przez oskarżonego wersja zdarzeń jest nieudolną próbą uniknięcia odpowiedzialności za stawiane mu zarzuty. Należy stwierdzić, iż wyjaśnienia oskarżonego są nie tylko lakoniczne i infantylne, ale również nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych.

Podobną wersję zdarzeń przedstawił K. P. (1), która również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Potwierdziła tylko i wyłącznie pomoc małżeństwu G. w przejeździe z B. do L. na prośbę J. K.. Warto podkreślić, iż oskarżona w toku postępowania przygotowawczego zaprzeczała jakimkolwiek kontaktom z cudzoziemcami, by następnie przed Sądem złożyć wyjaśnienia tożsame z oskarżonym D. S., z którym pozostaje w luźnym związku partnerskim. Uwadze Sądu nie umknął również fakt, iż oskarżona po przesłuchaniu w charakterze świadka J. K. (choć Sąd nie mógł opierać się na jego zeznaniach, z uwagi na przesłuchanie świadka, z naruszeniem prawa do obrony D. S., który w tym czasie przebywał w szpitalu psychiatrycznym) stwierdziła, iż to on zlecił jej przetrzymanie Ukraińców za granicę (k.400v). Sformułowanie użyte przez oskarżoną zdaje się jasno i precyzyjnie potwierdzać słusność stawianych jej zarzutów. Oskarżona tym stwierdzeniem potwierdziła udział w przetrzymywaniu cudzoziemców za granicę RP, w sposób niezgodny z prawem. Wypowiedź oskarżonej w kontekście ustaleń poczynionych przez Sąd w oparciu o zeznania innych świadków (o czym będzie mowa niżej), stawia jej wersję zdarzeń, tożsamą z wyjaśnieniami D. S., w ujemnym świetle. Brak jest, bowiem innych dowodów na poparcie prawdziwości ich wyjaśnień i uznania ich za wiarygodne.

Przesłuchany w charakterze oskarżonego G. P. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, po czym w swoich wyjaśnieniach, wskazał, iż brał udział w jednym zdarzeniu, a jego rola ograniczyła się do przekazania biletu i wsadzenia cudzoziemca do autobusu. Jak wyjaśnił zrobił to na prośbę nieznanego mu mężczyzny kontaktującego się z nim telefonicznie z nieznanego numeru telefonu. W toku postępowania oskarżony złożył oświadczenie, w którym uzupełnił swoje wcześniejsze wyjaśnienia, wskazując, iż mężczyzną, który się z nim kontaktował był R. – osoba bliżej mu nieznaną, a telefon jego mogła otrzymać od wielu osób, które go znają.

Przedstawiona przez oskarżonego wersja jest nie tylko banalna, ale i pozbawiona całkowicie logiki. Lakoniczne, gołosłowne i infantylne stwierdzenia, nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych.

W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1), podobnie jak współoskarżonych, nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy mają zeznania cudzoziemców: L. G. (3), M. G. (3), H. G. i I. L.. Każdy ze wskazanych świadków opisał okoliczności nawiązania kontaktów z mężczyzną podającym się za A., który w trakcie okazania im tablic poglądowych z wizerunkami mężczyzn został rozpoznany, jako D. S.. Świadkowie ci zgodnie wskazali, iż D. S. przekazywał im dokumenty w postaci polskich dowodów osobistych, wręczał im zakupione bilety na przejazd do L., ustalał również z nimi cenę za dokumenty i pomoc w przekroczeniu granicy, a nadto odbierał ich z dworców i zawoził na autobus, gdzie przekazywał ich pod opiekę innego mężczyzny, mającego być ich kurierem. Osoba ta miał przekazać bilety kierowcy i czuwać nad nimi w trakcie podróży. Również i w tym przypadku okazanie tablic poglądowych z wizerunkami mężczyzn doprowadziło do rozpoznania rzekomego kuriera, którym okazał się G. P. (1). Co istotne L. G. (3) zanim rozpoznała oskarżonego P., wskazała jego dane, zeznając, iż na takie nazwisko miała przelać pierwsze pieniądze w kwocie 150 euro. Znajomość danych oskarżonego, a następnie rozpoznania go, jako osoby odbierającej ją z hotelu i wsadzającej do autobusu nie może być przypadkowa. Podkreślić również należy, iż w jej przypadku D. S. skontaktował się w L. z kobietą, która dostarczyła mu dowód osobisty ze zdjęciem odpowiadającym jej rysopisowi, za co wręczyła mu 2000 euro.

Wskazani świadkowie nie mieli też wątpliwości przy rozpoznaniu osoby towarzyszącej D. S., która była kierowcą czerwonego V. (...) i uczestniczyła przy przekazywaniu im dokumentów oraz biletów. Świadkowie rozpoznali kobietę na tablicach pogładowych, którą okazała się być K. P. (1).

Wyżej wymienieni świadkowie złożyli na przedmiotowe okoliczności obszernie zeznania, które korelują ze sobą tworząc jedną logiczną całość. Każde z nich indywidualnie rozpoznało oskarżonych przypisując im określona rolę w udzieleniu im pomocy przy nielegalnej próbie przekroczenia granicy. Choć Sąd nie miał bezpośredniej możliwości przesłuchania świadków z uwagi na wydaleni ich z terytorium RP, należy stwierdzić, iż ich zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego nie noszą cech mogących świadczyć o ich stronniczości, bądź próbie manipulowania faktami. Zeznania te są rzeczowe, sprowadzają się do przedstawienia konkretnych faktów, w sposób spójny i logiczny, bez próby przerzucenia odpowiedzialności na osoby trzecie. Nie można również uznać, iż składając zeznania obciążające oskarżonych liczyli na łagodne potraktowanie w związku z przestępstwem, którego sami się dopuścili. Nieuniknioną i najsurowszą zarazem konsekwencją dla nich było wydaleni z terytorium RP, w związku, z czym przez szereg lat nie będą oni mogli przekroczyć granicy Ukrainy z krajami z grupy S..

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał zeznania świadków L. G. (3), M. G. (3), H. G. i I. L. za wiarygodne i pełnowartościowe dla poczynionych ustaleń.

Istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są również zeznania świadków L. A. (2) i W. A. (2), funkcjonariuszy Straży Granicznej, którzy ujawnili próbę nielegalnego przekroczenia granicy przez wymienionych wyżej cudzoziemców. Podstawą do tego było ustalenie, iż posługiwali się oni nie swoimi dowodami osobistymi. W przypadku L. A. (2) należy również podkreślić, iż wskazał ona, iż tym samym autobusem, co małżeństwo G. (przewiezione przez S. i P. z B. do L.) podróżował G. P. (1). Okoliczność ta również wskazuje, na fakt współpracy oskarżonych, wbrew ich twierdzeniom, iż nie mieli ze sobą w tej sprawie nic wspólnego. Również i w tym przypadku nie było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków, są oni bowiem osobami postronnymi, nie zainteresowanymi w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjkolwiek korzyść.

Zeznania świadków A. P. (1), M. S. (1), R. C. (3) i K. A. (1) mają znaczenie dla sprawy o tyle, iż potwierdzają oni utratę dowodów osobistych, które zostały następnie ujawnione przy cudzoziemcach w związku z próbą nielegalnego przekroczenia granicy.

Bez znaczenia dla sprawy są zeznania świadka S. K., który nie tylko nie zna oskarżonych, ale nie ma również żadnej wiedzy na temat zaistniałych zdarzeń.

W oparciu o tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonych nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali ustawowe znamiona zarzucanych im czynów z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk. D. S. przekazując cudzoziemcom bilety oraz dowody osobiste, instruując ich o sposobie przekroczenia granicy i obdarzając ich opieką kuriera, a nadto przetransportowując ich do L., skąd odjeżdżał autokar do L., udzielił im pomocy w próbie nielegalnego przekroczenia granicy. Również G. P. (1) uczestnicząc w przekazywaniu biletów autokarowych kierowcy w imieniu cudzoziemców, dostarczając ich do właściwego autobusu i zapewniając im „opiekę” w trakcie podróży, udzielił im pomocy przy próbie nielegalnego przekroczenia granicy. Oskarżona K. P. (1), transportując swoim samochodem cudzoziemców na miejsce odjazdu autokaru do L., uczestnicząc w przekazywaniu biletów i dowodów osobistych cudzoziemcom przez D. S., przewoząc tego ostatniego w celu umożliwienia mu kontaktów z cudzoziemcami udzieliła im pomocy w próbie nielegalnego przekroczenia granicy RP.

W niniejszej sprawie wszyscy oskarżeni działali z góry powziętym zamiarem, dzieląc się zadaniami, które w konsekwencji miały doprowadzić do nielegalnego przekroczenia granicy przez cudzoziemców.

Zważywszy, iż oskarżeni dopuścili się przedmiotowych czynów w krótkich odstępach czasu, działając w podobny sposób, zanim zapadł wyrok, co do któregojkolwiek z nich, Sąd uznał, iż przedmiotowych czynów dopuścili się w

ramach ciągu przestępstw określonych w art. 91§1 kk, tj. występków z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Wymierzając D. S. i G. P. (1) za czyny opisane w części wstępnej wyroku w pkt od 1 do 4, w stosunku do D. S. i od 5 do 8 w stosunku do G. P. (1), stanowiących ciąg przestępstw z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk kary po 2 lat pozbawienia wolności dla każdego z nich, Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonych, ich uprzednią karalność, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów, przejawiającą się w braku poszanowania podstawowych zasad porządku publicznego, uczynieniu sobie z przedmiotowego procederu łatwego źródła dochodu i wykorzystaniu trudnej sytuacji życiowej cudzoziemców.

Uwzględniając powyższe okoliczności oraz fakt dotychczasowej niekaralności i najmniejszy udział w przedmiotowym procederze K. P. (1), wymierzył oskarżonej za czyny opisane w części wstępnej wyroku w pkt od 9 do 11 stanowiące ciąg przestępstw z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 264 § 2 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając na uwadze, iż oskarżeni w okresie toczącego się postępowania przestrzegali porządku prawnego, nie dopuścili się żadnych nowych przestępstw, Sąd uznał, iż zachodzi wobec nich pozytywna prognoza ich przyszłego zachowania, co daje podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar. Mając to na uwadze stosownie do art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd zawiesił wykonanie przedmiotowych kar pozbawienia wolności wobec D. S. i G. P. (1) na okres próby wynoszący 4 lata dla każdego z nich, zaś w stosunku do K. P. (1) na okres próby wynoszący 3 lata. Tak wyznaczony termin próby winien wzmóc u sprawców przeświadczenie o nieuchronności kary w przypadku ponownego wejścia w konflikt z prawem i uzmysłowi im konieczność przestrzegania ustalonego porządku prawnego.

Dla wzmocnienia dolegliwości i realnego odczucia kary, Sąd w oparciu o przepis art. 71 § 1 kk wymierzył im kary grzywny, dla oskarżonych D. S. i G. P. (1) w wysokości 180 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 10 złotych dla każdego z nich, zaś w stosunku do K. P. (1) w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 10 złotych.

Zdaniem Sądu tak wymierzona kara jest nie tylko realnie dolegliwa, ale uzmysłowi im konieczność przestrzegania ustalonego porządku prawnego, albowiem, każde zachowanie sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa, może leć u podstaw zarządzenia wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności. Kara ta czynić będzie również zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości. Tym samym zostaną osiągnięte cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty niniejszego postępowania w wysokości 1/3 od każdego z nich nie znalazł, bowiem podstaw do zwolnienia sprawców od ich poniesienia, uwzględniając natomiast ich sytuację rodzinną i majątkową, stosownie do art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, nie wymierzył im opłaty uznając, iż poniesienie jej byłoby dla nich zbyt uciążliwe.